

News and Articles in
Tamil and English
Please send them to:

THE EDITOR,

The Morning Star,
Diocesan Office,
Vaddukodai

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka

Under No. Q/J/104/News/89

Established: 1841 - A Christian Weekly - Published Every Friday

Vol 156 Jaffna, Friday, 28 April 1995

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROBATION TO ANY PEOPLE

Subscription
Island: Rs.100/-
For Advertisements

Apply to:

THE MANAGER

The Morning Star,
Diocesan Office,
Vaddukodai



Valedictory Function of the Christian Theological Seminary

Six students were awarded the Seminary Diplomas at a very impressive and colourful function in the evening of Tuesday the 18th of April, 1995 at the Uduvil Girls' College. The function was chaired by the Principal the Rev. D.S. Thiagarajah and the Chief Guest was the Revd.P. Kamar Manickam, Principal Tamil Nadu Theological Seminary, Madurai and Treasurer, Senate of Serampore College. The Registrar Mr. A. Kadirgamar submitted the names of the candidates, qualified for the Diploma and they were presented by the Principal to the Bishop and Chairman of the Governing Council the Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan who granted the awards. The subject prizes were presented to the candidates by Mrs. S.V. Jebanesan.

The function commenced with the academic procession composed of the members of the Governing Council, the faculty, the outgoing students and the Chief Guest. The Seminary song was then sung with the prayer of invocation said by the Rev. D.R. Ambalavanar, Dean of Students. After the singing of a lyric the lessons were read by Dr. T. W. Jeyakumarajah, a member of the Governing Council and Mr. R. John Selvam, the President of the Students' Union. The Principal then made the welcome and introductory comments, which was followed by the address of the chief guest. After the award of the Diplomas and Prizes Mrs. Jeeva Ratnasabapathy rendered the Invocation of the Holy Spirit followed by the prayer of Consecration by the Rt. Rev. D. J. Ambalavanar, member of the Governing Council. A Hymn followed and the Benediction was pronounced by the Bishop.

The candidates valedicted were then felicitated by all present following the recession Mrs. Jebanesan presided over the musical preludes and postludes for the function. A fellowship tea followed for the candidates, their relatives, members of the governing council and faculty and students.

C. T. S. DIPLOMA AWARDS - 1995

Vellupillai Sathiyarajah Pathmathayalan

Issac Kumar Kumaresan
Ratnam John Sivachelvam
Kandiah Edward Jeyarajah

(Old Regulations)

Joyce Ganadevi David Gunaratnam
Devaraj Paul Suresh

PRIZE AWARDS - 1995

- | | |
|--|--|
| 1. Rev. Dr. James Richards Memorial Prize for the Best Performance | V.S Pathmathayalan |
| 2. Rev. Dr. Sydney Bunker Memorial Prize for Church History | -- do |
| 3. Bishop David Jeyaratnam Ambalavanar Prize for New Testament | -- do |
| 4. Rev. Dr. Max Hunter Harrison Memorial Prize for Old Testament | -- do |
| 5. Bishop Sabapathy Kulandran Memorial Prize for Theology | -- do |
| 6. Prize for New Testament Greek | -- do |
| 7. Prize for Comprehensive Examinations on Christian Ministry | do |
| 8. Rev. Dr. D. F. Niles Memorial Prize for Religions | - I. K. Kumaresan |
| 9. Sevak Selvaratnam Memorial Prize for Pastoralia | -- do |
| 10. Pastor W. R. Sussbach Memorial Prize for the Best Thesis | - R. John Selvam
- D. G. Joyce Gunadevi |

Graduates of the Christian Theological Seminary

It is of interest to note that with the Diploma Awarding exercises of the Seminary on the 18th April, 1995 a total of 24 candidates have completed the four year diploma courses and are assigned to various parishes in the JDCSI. Of these one is already ordained a Presbyter and eight others ordained as deacons. Four more are to be ordained as deacons in the near future. The Seminary has

also taken the responsibility of providing pre and post ordination guidance to its alumni. Continuing theological education is also on the agenda of the Seminary.

Fellowship Lunch at the Seminary

The Seminary Community, the relatives of the students and Bishops Jebanesan, Ambalavanar and the Rev. Kamar Manickam gathered for a fellowship lunch on Wednesday the 19th April in the Seminary premises to bid farewell to the out-going students. Mr. B. Thevathas one of the Junior students spoke on behalf of the students and Mr. John Selvam one of the out-going students and former President of the Students' Union responded. Felicitary speeches were also made by the Principal - Rev. D. S. Thiagarajah, The Dean of Students, Rev. D. R. Ambalavanar, the Registrar Mr. A. Kadirgamar, Rev. Kamar Manickam and Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan. Bibles were presented on behalf of the Seminary Community by Rev. Kamar Manickam to the five out-going students. The closing prayers and benediction were pronounced by Rt. Rev. D. J. Ambalavanar.

Award of certificates at Vocational Training Centre of Pandateruppu

The Vocational Training Centre of Pandateruppu which is now functioning at Sithankerny conducted its Certificate Giving Function on Monday 17th April. Rev. Kamar Manickam, Principal Tamil Nadu Theological Seminary was the Chief Guest. Speeches were made by Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan, Rev. (Mrs) A. R. Tampiyappa and Teachers and Students of the Vocational Training Centre. After the distribution of certificates Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan declared open the Handicraft Exhibition of this Centre.

Wedding

The Dutch Reformed Church, Wellatte was the scene of a pretty wedding on Saturday the 8th of April when Mr. Sisirakumara son of Mr. & Mrs. R. Ambagaspitiya of Canada led to the altar Juliana daughter of Rev. E. N. Lawrence of Chavakachcheri and the late Mrs. Indrani Lawrence. The wedding ceremony was followed

by a fellowship dinner at Hotel Concord, 141, Galle Road, Dehiwela. The bride and the bridegroom are expected to leave for Canada soon.

Donation of Books to CTS Library

The Books of Rev. Dr. D. T. Niles of revered memory has been donated to the CTS/CISRS Library of Maruthanamadam. Mr. & Mrs. Moorthy who had been living in the house at Point-Pedro Road, First Lane

Obituary

We are sorry to record the passing away of Mrs. Packialuxmy Rajendrasingam former Principal of Uduppiddy American Mission Girls' College which occurred on Monday the 3rd April. The funeral was conducted on Wednesday the 5th April at Jeyaratne Funeral Parlour, Borella. Rev. Isaac

are expected to leave for Colombo soon. The books were handed over by them.

Selvaratnam conducted the service assisted by the Rev. E.N. Lawrence. The remains were then removed to Kanatte General Cemetery for cremation. She leaves behind her son and daughter.

The death occurred on the 16th of February 1995 of Mrs. Grae Muthumanic Arasingam a member of the C. S. I. Church, Colombo. The funeral service was conducted at Jeyaratne Funeral Parlour by Rev. S. Jeyanesan, assisted by the Rev. E.P. Solomons and Mr. K.S. Joseph.

PRAYING HANDS

A PAINTING BY ALBRECHT (ALBERT) DURER
(Interpretation)



Albrecht Durer, the artist, who painted "Praying Hands" was the son of a Hungarian goldsmith who was born in Nuremburg Germany. He was obliged to work at his father's trade while he was a young boy, because of a very large family and lack of money. Always he wanted to draw and paint. Finally he was allowed to leave home and to go away and study with a great artist. Because he was very poor, it was hard for him to study and make a living at the same time. During these days of struggle Albrecht (Albert) Durer found a friend, a man somewhat older than himself, who also had a desire to become a great artist. The two of them decided to live together, and one day when the struggle to earn enough food had discouraged both of them almost to the point of giving up their dreams, Albert's friend made a suggestion.

"This way of working and trying to study", he said, "is intolerable. We are neither making a living nor are we mastering our art. Let us try another way. One of us could make the living for us both while the other continues to study. Then when the paintings begin to sell, the one who has worked may have his chance."

"True," answered Albert, thoughtfully, "but let me be the one to work."

"No, I must be the one to work, because I have already a place to work in the restaurant. I am older, and I have not so much talent. You must not waste your years. Let it be as I say."

So the older man had his way. Albert Durer worked faithfully to master his art while his friend worked at any kind of labour he could find to buy them food and to pay for their mean little room. He served in the restaurant, washing dishes and scrubbing the floor to add to the small sum he was paid. His hours were long and the work was menial and hard but he did it cheerfully because he was helping his young friend and looking forward to the time when he would be able to use his brush again.

At last the day came when Albert Durer came home bringing the money which he had received for the sale of a wood-carving. It was sufficient to buy food and to pay their rent for a considerable length of time.

"Now," he said, "the time has come when I will be the breadwinner, and you shall go to your paints, my good friend. You need no longer work, but I will care for both of us."

So his good friend left his serving and dish-washing and scrubbing and took up his brush. But something had happened in those days during which he had worked so hard with his hands. The hard work had stiffened his muscles, enlarged his joints, and twisted his fingers so that they could no longer hold the brush with master and skill. He worked long and hard only to find that his art would have to be sacrificed forever.

When Albert learned what had happened to his friend, he was filled with a great sorrow. Of course he would always care for him and give him a friend's love, but he could not give him back his skill. One day Albert returned to his room unexpectedly and heard the voice of his friend in prayer. He entered softly, and seeing the work-worn hands folded reverently, a great thought came to him.

"I can never give back that lost skill of those hands", he thought: "but I can show the world the feeling of love and gratitude which is in my heart for his noble deed. I will paint his hands as they are now, folded in prayer, and the world shall know my appreciation for a noble, unselfish character. It may be that when people look at the picture they will remember with love and devotion all hands that toil for others and like me express in some beautiful way their appreciation for such beautiful service"

As we look at the picture I think we can read the story. Look at these toil-worn hands. You can see evidences of hard labour that earned the living for both artists. Notice the broken finger nails and enlarged joints. Yet in spite of these disfigurements, are they not beautiful hands? Let us think silently of other toil-worn hands the world around that have, laboured to make things easier for others as we look at Durer's picture of "Praying Hands", and try to feel as the artist must have felt when he decided to paint the hands of his friend at prayer.

BY CYNTHIA PEARL MAUS

வாரும் எழுத்துக்கள்



வீரமாமுனிவர் எழுதியது

குரு குதிரை மேலிருந்து விழுந்தது (அவ்வேட புரண குரு கவித)

சீமா மூலங்களுக்குப் போய் வந்தால் சீஷர்கள் கையிற் பணம் பறியுமெய்யொழிய, மடத்திலிருந்தால் அது வர அறியா தென்று அதைப்பற்றி ஊடக்கூட சுற்றித்திரிய குருவும் சீஷர்களும் புறப்பட்டார்கள்.

எங்கும் போய்ச் சுற்றிக்கொண்டு ஒரு நாள் அவர்கள் மடத்துக்குத் திரும்பி வருகையில், குருக்கள் அசைந்தசைந்து குதிரைமேல் ஊசலாடிக்கொண்டு வரும்பொழுது, கீழே தொங்கின ஒரு மரக்கொம்பு பட, அவர் தலுப்பாகை பின்பக்கத்தில் விழுந்தது. அசைச் சீஷர்கள் எடுத்தார்களென் றெண்ணிக் கொண்டு, ஒன்றும் பேசாமல் கம்மா வெகு தூரஞ்சென்ற பின்பு அவர் 'தலைப்பாகை எங்கே? தாருங்கள் என்று கேட்டார்; 'அஃது அங்கே விழுந்த இடத்திலே கிடக்கும்', என்று அவர்கள் சொல்ல, அவர் கோபித்துக்கொண்டு விழுந்ததெல்லாம் எடுக்கத் தேவையில்லையோ? நான் சொல்ல வேண்டுமோ?' என்றார். அந்நக மட்டில் மடயன் அப்படியே அங்கே ஓடிப்போய், விழுந்த பாடையை எடுத்துக்கொண்டு வருகையில் அதற்கு முன் பெய்த மழையில் செழிப்பாய் வளர்ந்திருந்த புல்லை மேய்ந்து அன்றிராத்திரி குதிரை சமித்த இளகலாகிய லத்தியை அந்தத் தலைப்பாகையில் நிதிக்கொண்டு வந்து, பத்தியுடனே குருவின் கையில் ஒப்பு வித்தான்.

அப்பொழுது அவர், 'சீசீ!' என்று வெகுவாய்க் கோபித்தார். அதற்கு எல்லாருங்கூடி 'இஃதேதையா! விழுகிறவை சகலத்தையும் எடுக்கச் சொல்லி முன் கற்பித்திரல்லவோ? குரு வார்த்தை நடக்கலாகாதென்று கற்பித்தபடி செய்தால் இப்பொழுது நீர் ஆயாசப்படுவானேன்?' என்றார்கள். குருவோ, 'அப்படியன்று எடுக்கத்தகுவதும் எடுக்கக்காதது முண்டு: எதையும் பகுத்தறிந்து நடக்கவேண்டும்,' என்றார், நாங்கள் அம்மாந்திரத்திற்கு தக்க மனுஷரல்லேம்! எடுக்க வேண்டியதை மாத்திரம் இன்னதென்பதாக வேறே எழுதித் தரவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அவரும் எழுதிக் கொடுத்தார்.

அப்புறம் போகையில் 'சரமாயிருந்த வழக்கு திலத்தில் தளர்ந்த நடையாய்ப் போகிற நொண்டிக்காற் குதிரை சறுக்கி விழுந்தது. அத்த நணத்தில் அதன்மேலிருந்த குருவும் தவறி, அங்கேயிருந்த குழியில் தலை கீழும் கால் மேலும் மாய் விழுந்தது, ஒரு கால் அங்கப்படியில் மாட்டி கொண்டு எழுந்திருக்கக் கூடாமல், கோவென்றலறி, 'அன்பான சீஷர்களே என்னை எடுக்க வாருங்கள்! என்று கூப்பிட்டார். சீஷரும் சரேலென்று ஓடி வந்து குரு முன்னே எழுதித்தந்த ஜாபிகாவையெடுத்து, ஒருவனை வாசிக்கச் சொன்னார்கள், அதிலே விழுந்த தலைப்பாகை எடுக்கவும்; விழுந்த வேஷ்டி உத்திரியமெடுக்கவும்; விழுந்த சட்டை குட்டை உள்ளாடைகளை யெடுக்கவும்; வேண்டும் என்று வாசித்தபடியே ஒவ்வொன்றாய் எல்லாவற்றையுங் குருவினிடத்திலிருந்து சுற்றி எடுத்து, அப்புறம் வைக்க குருக்கள் மாத்திரம் நிருவாணமாய் அங்கே கிடந்தார்.

அவரிப்படி குழியிற்கிடந்து தம்மையும் எடுக்கசொல்லி எவ்வளவு கெஞ்சினாலும், எவ்வளவு சலித்துக் கொண்டாலும் எவ்வளவு கடுஞ் சொற் சொன்னாலும் சீஷர்கள் இதுவும் முன்னமேதானே ஜாபிதாவில் எழுதாததினாலே நாங்கள் எடுக்கமாட்டோம்' என்று ஒரே பிடிவாதமாய் சாதித்தார்கள். மேலும் அவர்கள் ஐயா குரு சிகாமணியே எடுக்கவில்லையென்று வினாய் எங்கள்மேல் கேட்பிக்கிறீர்! நல்லது உம்மையும் எடுக்கும்படி எழுதினதெங்கே? காட்டும் பார்ப்போம எழுதினபடி செய்வோமெய்யொழிய எழுதாததை அப்படித் 'தடிக்கு மிஞ்சின மிடா'வைப்போல் வரம்பு கடந்து ஒரு போதுஞ் செய்யச் சம்மதியோம்!' என்றார்கள் அவரும் இவர்கள் சாதனையைக் கண்டு தப்பும் வழி வேறென்றும் காணமையாகையால் ஓலையும் எழுத்தானியும் வாங்கி, கிடந்தவிடத்திலேதான் 'நான் விழுந்தாலும் எடுக்கக்கடவீர்கள்.' என்று கைகால் நடுங்கிக்கொண்டே எழுதிக்கொடுத்தார்.

எழுதினதைக் கண்டு சீஷர்களும் ஒருமிக்கப் போய் அவரை எடுத்தார்கள். அவர் விழுந்த குழியிற் சேறிருந்தபடியால், குருவுடம்பெல்லாஞ் சேறு படடு அழுக்கானதென்று சமீபத்திலிருந்த தண்ணீரிலே குளிர்ப்பாட்டினார்கள். பின்பு பழையபடியே உடுப்பெல்லாமுடுத்திக் குதிரைமேலேற்றி, மடத்துக்கு கொண்டுபோய்விட்டார்கள்.

நிமிடச் செய்தி

சில நேரங்களில் சிலவற்றை நம்மால் சசித்துக் கொள்ள முடியாமல் போய் விடுகின்றது. இல்லையா?

அடுக்கடுக்காகத் துன்பங்களும் தொல்லைகளும் உபத்திரவங்களும் வருப்போது சேர்ந்து போகிறோம். எரிச்சலடைகிறோம் பொறுமையை இழக்கின்றோம்.

இப்படித் தொல்லைகள் பல வந்ததால் பொறுமையை இழந்து விட்ட ஒருவர் ஒரு போதகரிடம் போய்

ஐயா எனக்குப் பொறுமை தேவை. அதற்காக ஆண்டவரிடம் வேண்டுகல் செய்யுங்கள்' என்று கேட்டுக் கொண்டார். உடனே அந்தப் போதகர் 'ஆண்டவரே இந்த நண்பருக்கு மேலும் மேலும் தொல்லைகளைத் தந்தாலும் என்று ஜெபம் செய்

தார். வந்தவருக்கு கோபம் வந்து விட்டது.

'என்னையா இது? எனக்குப் பொறுமை தேவை என்று கேட்டால் நீர் எனக்கு தொல்லைகளைத் தரும்படி கடவுளிடம் வேண்டுகிறீர் என்று கேட்டார். அந்தப் போதகர் மிகவும் சாத்தமராக

பொறுமையை உண்டாக்குவது உபத்திரவம் தான். இதை நான் சொல்வதாக நினைத்துக் கொள்ள வேண்டாம். திருமறை சொல்கிறது என்று பதில் கூறினார். பவுடியார் ரோமருக்கு எழுதிய ருக்கும் கடிதத்தின் ஐந்தாம் அதிசாரத்தின் முதற் பகுதியிலே இந்த உண்மையை எடுத்துரைக்கின்றார். உபத்திரவம் பொறுமையையும் பொறுமை உத்தமத்தையும் உத்தமம் நம்பிக்கையையும் உண்டாக்குகின்றன என்று அறிந்து உபத்திரவங்களையும் பெருமை பாராட்டுவோமாக' என்று அவர் எழுதுகிறார்.

(ரோமர் 2. 3,4)

T.D.F.

உங்கள் ஆரோக்கிய வாழ்விற்கு

✧ முள்ளங்கி கீரையை இடித்துச் சாறு எடுத்து தொடர்ந்து சாப்பிட்டு வந்தால் சிறுநீரக கோளாறு நீங்கும்.

✧ கரிசலாங்கண்ணி கீரையை அடிக்கடி சாப்பிட்டு வந்தால் மூளை நன்றாக வளரும்.

✧ பற்கள் மஞ்சள் நிறமானதாக இருந்தால் வல்லாரை இலையை நன்றாகப் பொடியாக்கி பல் தேய்த்தால் மஞ்சள் நிறம் மறையும்.

✧ வாழைப்பொத்தியின் உள்விருக்கும் பூவை நன்றாகப் பொடியாக்கி அதனுடன் தேன் சேர்த்துச் சாப்பிட்டால் வயிறுபுண் புண் மறையும்.

✧ உளுத்தம் மாவுடன் நெய்யும் சர்க்கரையும் சேர்த்துச் சாப்பிட்டு வர மகளிரின் கருப்பை வலிமை பெறும்.

நீதி ஜனநாயக உயர்த்தும் பாவமொ
எந்த ஜனநாயக இயக்கம்

உதயதாரகை

ஆதின காரியாலயம், வட்டுக்கோட்டை

Est'd 1841

மலர்: 156 28-04-1995 இதழ்: 17

சமாதானப் பேச்சு வார்த்தை தொடரட்டும்!

இலங்கை அரசுக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற சமாதானப் பேச்சும், போர் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தமும் முடிந்தது - மீண்டும் போர் தொடங்கிவிட்டது! இதற்குக் காரணம் விடுதலைப் புலிகளே என அரசாங்கம் பழி சுமத்துகிறது ஆனால், இனப் பிரச்சனைக்கு அரசியல் தீர்வை விரும்பாமல், மறைமுகமாக இராணுவத் தீவிரம் நாம் வரும் அரசாங்கமே இதற்குக் காரணமென, முக்கி அரசியல் அவதானிகள் கருதுகின்றனர்.

நாட்டின் சமாதானத்தை நிலைநாட்ட வேண்டுமென முக்கியமாகக் கருதாமல் - இராணுவ நலன்களுக்கு முன் உரிமை கொடுத்து - விடுதலைப் புலிகளின் ஒத்துழைப்பின்றி இராணுவத்தின் மூலம், சமாதானத்தை இப்பகுதிகளில் நிலை நாட்டுவதாக, ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா கூறுவது - அவரும் அவரது அரசும் இனப் பிரச்சனையை எவ்வாறு நோக்கினர் என்பது இப்பொழுது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா அம்மையார், ஆட்சி பீடத்தைக் கைப்பற்றிய தொடக்க நாட்களில் - இவர ல்தான் சமாதானம் மலர்ப்போகிறதென தமிழ் மக்கள் முழுமையாக நம்பினர். ஆனால் நாட்கள் செல்லச் செல்ல, ஜனாதிபதியின் செயற்பாடுகள் அவரின் உண்மையான நிலைமையை வெளிப்படுத்தி விட்டது. இதனால், அவரில் வைத்திருந்த நம்பிக்கை தேய்ந்து விட்டது. இவரும் முன்னைய ஜனாதிபதிகள் போன்றவரே என்பது தெளிவாகி விட்டது.

நிலைமை இவ்வாறிருந்த போதிலும் போர் நிறுத்த மொன்றை உடனடியாக மேற்கொண்டு பயனுள்ள பேச்சு வார்த்தையை முறைப்படி மீண்டும் தொடங்க வேண்டும் என்பதே எமது கருத்தாகும் விடுதலைப் புலிகளே உறுதியான சமாதானம் உருவாக்குவதற்கான கதவுகளைத் தாங்கள் மூடவில்லை என அறிவித்துள்ளனர். இந்த வாய்ப்பை பயன்படுத்தி, காண்பாற்றத்தானு பேச்சு வார்த்தையை மீண்டும் தொடரத் தொடங்கியில் சமாதானத்தை விரும்பு புத்தி ஜீவிகள் அரசாங்கத்திற்கு அழுத்தம் கொடுப்பார்களென நம்புகிறோம்.

இப்போர்க்காலச் சூழ்நிலையில் சிறிஸ்தவர்களாகிய நமது தலையாகிய கடமை சமாதானம் செய்வதே. சமாதானத்திற்காக வடகிழக்கு மக்கள் மட்டுமல்ல, தென்பகுதி மக்களும் ஆலவாய்க் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆகவே சமாதானத்திற்காக செயற்படுவோம். அதற்காக நம்மை அர்ப்பணம் செய்வோம். நோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை அமைதிக்காக அயராது போராடி வருகின்றனர் இதற்காகச் சிலர் தமது உயிரையே இழக்க நேர்ந்தது. நமக்காகத் தமது உயிரையே ஈந்த இயேசு பெருமானின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி நாட்டின் சமாதானத்திற்காக விடாது உழைப்பாம் செயிப்போம் வாருங்கள்

"சமாதானம் செய்வோர் பேறு பெற்றோர் அவர்கள் கடவுளின் மக்கள் எனப்படுவர்."

சாதுவின் சிந்தனைகள் (சிலுவை)



யைச் சுமப்போர் சிலுவை தங்களைச் சுமந்து, தாங்கள் செல்ல வேண்டிய இலக்குகளுக்கு தங்களைப் பத்திரமாய்ச் சேர்க்கின்ற தென்பதை அனுபவ வாயிலாக அறிவர். ஆனால் இவ்வலகில் சிலுவையோ தம்மைக் கீழே இழுத்து நாசத்தற்கு வழி நடத்துகின்றது. எந்தச் சிலுவையை நீ எடுத்துள்ளாய்? நில சிந்தி

நிலைவு படுத்துகிறோம்

தோமா நல்லையா
(அதீபர், காரைநகர்)

தோற்றம்:- 30. 08. 1930

அழைப்பு:- 01. 05. 1988

நர்முனையோ குடியிருப்போ
யரலோகத்திலிருக்கிறது
மீலி-3120

மனைவி, மக்கள்
சகோதரர்கள்

திருவும்

அருள்திருவும்



அருள்திரு : என் ! மணப்பெண் விட்டாருக்கும் மாப்பிள்ளை விட்டாருக்கும் இங்கிலிஷ் தெரியாதாமே! அப்போ ஏன் இங்கிலிஷில் திருமண ஆராதனை நடத்த வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள்.

திரு : மாப்பிள்ளைக்குக் கண்டாவில் அதிக வெள்ளைக்கார நண்பர்களாம்! அளர்களுக்கு திருமண சக்தி போட்டுக் காட்ட வேண்டுமாம். அது தான் இங்கிலிஷில் நடத்தச் சொல்கிறார்கள்.

நாம் விரும்பினும் விரும்பாவிடும் நாம் சிலுவைக்குத் தப்ப முடியாது. நாம் கிறிஸ்துவின் குருசை ஏற்காவிட்டால் உலகத்தின் சிலுவையைச் சுமக்க நேரும். ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்துவின் சிலுவை பாரமாயும் உலகத்தின் சிலுவை இலேசானதாகவும் தோன்றும். ஆனால் அனுபவம் அறிவிப்பேகாவேறு உலகின் சிலுவை பாரமான தென்றும் அதைத் தாக்குவது ரோம அரசின் காலத்தில் நிசுந் தது போல் மரணத்தை வருவிக்கு மென்று உணர்ந்துகின்றது. ஆயின கிறிஸ்து தம் சிலுவையை மகிமையாக மாற்றி விட்டார். முல்பு சிலுவை அவமானம். மரணம் இவற்றின் சின்னமாய் இருந்தது இப்போதே அது வெற்றியையும் ஜீவனையும் குறிக்கும். சிலுவை

சரிக்க-சிந்திக்க

பேரறிஞர் பெர்னாஹா தம் மனைவியிடம் 'பெண் புத்தி பின்புத்தி' என்பது மிகவும் சரியான கூற்று என்றார். அவரது மனைவி அதென்னவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நீங்கள் நன்றாக யோசித்து விரும்பித் தான் என்னை என்னை திருமணம் செய்து கொண்டீர்கள். நானும் உங்களை விரும்பித் தான் மணம் செய்து கொண்டேன் என்றார். அறிஞரின் வாய் அடைபட்டுப் போயிற்று.

உங்களைப் புத்தியாளர்கள் என்று எண்ணிக் கொள்ளாதேயுங்கள்.

-ஆர். எஸ் ஜே.

சொல்லுகிறார்கள்

மனிமாதன்

ஜெபிக்கச் சொல்லித்தாரும், சுவாமி

பேருள்திரு. சாமுவேல் அமிர்தம்

இயேசு ஓர் இடத்தில் ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் ஜெபம் செய்து முடித்த பிறகு அவர்களுடைய சீடர்கள் ஒருவர் அவரிடம் "ஆண்டவரே, யோவான் தம் சீடருக்கு ஜெபம் செய்யக் கற்றுக் கொடுத்ததுபோல நீரும் எங்களுக்கு கற்றுக்கொடுத்தாலும்" என்றார் லூக்கா. 11:13

இயேசுவின் சீடர்கள் "ஜெபிக்கச் சொல்லித்தாரும்" என்று அவரைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு அவரைப் பின் பற்றியவர்கள் தாயே; அவரது போகனையை ஒவ்வொரு நாளும் கேட்டு வந்தார்கள்; எனினும் சரியாக ஜெபம் செய்வது எப்படி என்று அறியாமலிருக்கிறார்கள்.

பூதக் குழந்தைகள் சிறுவயதிலிருந்தே பல ஜெபங்களை பாராயணம் செய்திருந்தனர்; மனப்பாடமாக கற்றுவைத்திருந்தனர். ஏசுவின் சீடர்களும் அவ்வித மரபு வழிவந்த செபங்களை நன்கு அறிந்திருந்தனர் ஆனாலும் ஏசுவிடமிருந்து புதிய முறையில் ஜெபம் செய்யக் கற்று கொள்ள விரும்பினர்.

அக்காலத்தில் இரபிமார் தங்கள் தங்கள் சீடர்களுக்குச் சிறப்பான ஜெபங்களைச் சொல்லி கொடுப்பது வழக்கமாக இருந்தது. ஓரளவுக்கு 'ஒவ்வொரு இரபிக்கு முன்னரும், தங்கள் குழுவுக்குரிய சிறப்பு ஜெபங்களை கற்று வைத்திருந்தனர். அவ்வழக்கின்படி, யோவான் முழுக்குநடும் தம் சீடருக்கு ஜெபம் ஒன்றைச் சொல்லித் தந்திருக்க வேண்டும் ஏசுவின் சீடருக்கு சிறப்பு கிறிஸ்தவ ஜெபம் அவர் தான் சொல்லித்தரவேண்டும்.

சீடராய்ந்பதால் அல்ல கிறிஸ்தவராயிருப்பதால் சரியான முறையில் ஜெபம் செய்யத் தெரியும் என்று சொல்வதற்கில்லை, மாணவர்கள் தெரியாத பாடங்களை ஆசிரியரிடம் கேட்டுக் கற்றுக்கொள்வது போல, கிறிஸ்தவர் ஜெபம் செய்ய கிறிஸ்தவிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய தாழ்மை உள்ளம் வேண்டும். ஜெபம் செய்வது பற்றி எல்லா நங்கு தெரியும் எனும் பெருமை நீக்க வேண்டும்.

கிறிஸ்தவர்கள் செபம் செய்ய கிறிஸ்துவின் பாதக் கமலங்களில் அமர்ந்து கற்றுக் கொள்ள விரும்பவேண்டும்.

அல்லாமலும் நீங்கள் கடவுளிடம் வேண்டதல் செய்யும்போது பிற இனத்தவரை போல வீண் சொற்களைச் சொல்லி உளறிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். ஏராளமான சொற்களைப் பயன்படுத்துவதால் தங்கள் வேண்டிக்கொள்வது அருளப்படுமென்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அவர்களைப்போல செய்யவேண்டாம். நீங்கள் வேண்டிக்கொள்வதற்கு முன்னமே உங்களுக்கு என்னென்ன தேவைப்பது உங்கள் தந்தையாருக்கு தெரியும். ஆகையால் நான் சொல்லித் தருகிற படி அவரிடம் வேண்டதல் செய்யுங்கள் மத் 6:6,7

பரமண்டல ஜெபத்தை ஆண்டவர் கற்றுத் தந்த சூழலை மத்தேயு நற்செய்தியாளர் நேறு வகையாக விளக்குகிறார். தவறான முறையில் ஜெபம் செய்யாமல் சரியான முறையில் சீடர்கள் ஜெபம் செய்வதற்காக ஆண்டவரே ஒரு யாதிரி ஜெபத்தைச் சொல்லித் தருகிறார்.

வீண் சொற்களை உளறுதலையும், கடவுளுக்குத் தேவைகளைச் சொல்லித்தரும் பணியையும் ஜெபத்தில் தவிர்க்க வேண்டுமென்று ஆண்டவர் விரும்புகிறார்.

கடவுளுக்கு தெரியாதவற்றை அவருக்குச் சொல்லித்தரும் சந்தர்ப்பம் அல்ல செபம்; நமக்குத் தெரியாத கடவுளின் சித்தத்தை அவர் வெளிப்படுத்த நாம் ஆயத்தப்படும் நேரமே செபம். நமது விருப்பத்திற்கேற்ப கடவுளின் சித்தத்தைக் கட்டாயப்படுத்தும் அழுத்தல் முறையல்ல செபம்; நம் தேவைகளை ஏற்கணவே அறிந்திருக்கும் கடவுளிடம் சார்ந்தது. அன்னை மார்பில் குழந்தைபோன்று அமர்ந்திருக்கும் அமைதி நேரம் செபம் ஆகும்.

நமது செபங்கள் ஆண்டவர் விரும்பும் முறையில் அமைகின்றனவா என்று சீர்தூக்கும் 'அளவு கோல் செபமாக' ஆண்டவர் கற்பித்த மாதிரி செயல் நமக்கு தரப்பட்டுள்ளது.

இந்த மாதிரி செபத்தின் அமைப்பினைச் சற்று ஆராய்ந்து பார்ப்போம்:

- 1) முகல் சொற்றொடர் - வீண் தந்தையே விசுவாச உறவு
- 2) மூன்று வேண்டல்கள் - திருப்பெயர், அருளாட்சி, தந்தைப்புகழ்த் திரு உண்மை

- 1) ஒரு வேண்டல் - அன்றாடம் உணவு - உயிர்வாழ்வு
- 2) இரண்டு வேண்டல்கள் - பாவ மன்னிப்பு, தீமையிலின்று நம் அருள் வாழ்வு விடுப்பு

- 1) ஒரு வேண்டல் - ஆட்சி, ஆற்றல் மாட்சி தந்தை மாட்சி

- 1) இறுதிச் சொல் - ஆமேன் விசுவாச அர்ப்பணம்

இந்தமாதிரி செபத்தின் சொற்றொடர், வாசகங்கள் பற்றிய பக்தி கணக்குப் போட்டுப் பார்ப்போம்.

விசுவாச உறவு	1
விசுவாச வேண்டல்	7
விசுவாச அர்ப்பணம்	1
மொத்தம்	9
விசுவாச வேண்டல்களுள்:	
தந்தை புகழ்	3
மைந்தர் உயிர் வாழ்வு	1
மைந்தர் அருள் வாழ்வு	3
தந்தை மாட்சி	1
மொத்தம்	8

ஒப்புக்கணக்கைப் பார்ப்போம்.

நமது உடல் வாழ்வதற்குத் தேவைகள் மொத்தத்தில் 1 : 9; வேண்டதல்களுள் 1:9

நமது ஆன்மீகத் தேவைகள் மொத்தத்தில் 2:9

வேண்டதல்களுள் 2:9
நமது அனைத்து தேவைகள் 3:9 அவ்வது 3:7
இந்த வாசகங்களுக்கு எந்த உண்மைகளை காட்டுகின்றது.

i) நமது உடல் தேவைகளை மாதிரும் கேட்டு வாங்கும் தேவைப்பட்டியலாக செபம் இருக்கக் கூடாது.

ii) நமது அருள் வாழ்வை வளர்க்க விரும்பும் ஆன்மீகக் கயநலக் கருவியாகவும் செபம் அமையக் கூடாது.

iii) கடவுள் ஈ புகழும் மாட்சிமையும் விளங்க இறையுறவில் வளர்ந்து நம்மை அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும்.



பணிக்கும் பக்திச்செயலே செபமாகும்.

அன்புள்ள ஆண்டவரே, சரியாக செபம் செய்ய எங்களுக்கு சொல்லித்தாரும், எங்கள் தேவைகளை மறந்து உமது புகழை விரும்பி உம் மாட்சிமையை நாட அருள் தாரும், எங்களை உமக்கு அர்ப்பணிக்கின்றோம் ஏற்கொள்ளும் - ஆமேன்

கொஞ்சம் இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் கொஞ்சம் இரட்சிக்கப்படாதவர்கள்

பின்னையில்லாத ஒரு விட்டில் கணவனும் மனைவியும் ஒரு பூனைக்குட்டியை வளர்த்தார்கள். மாதங்கள் சென்றன. அந்தப் பூனை ஆனோர பெண்ணோ வென்று கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் வாக்குவாதம் உண்டாயிற்று. மனைவி பூனை பெண்ணேதான் என்று பிடிவாதமாகக் கத்திக் கொண்டிருந்தாள். கணவன் அதனை மறுத்து பூனை, ஆண் பூனையே என்று கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

வாக்குவாதம் வலுத்தது. சத்தத்தைக் கேட்ட வேலைக்காரி எட்டிப்பார்த்தான். கணவனும், மனைவியும் வேலைக்காரி முடிவான தீர்மானம் கூற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். வேலைக்காரி பார்த்தான். அவளுக்கு மிகவும் சங்கடம். ஆண் என்று சொன்னால் அம்மான் சோறு போடமாட்டான். பெண் என்று சொன்னால் ஐயா வேலை விட்டுத் துரத்திவிடுவார். இந்நிலையை உணர்ந்த அவள், அவர்களைப் பார்த்து, "இந்தப் பூனை கொஞ்சம் ஆண், கொஞ்சம் பெண்" என்றாள்.

இப்படியே திருச்சபையில் அதே கிறிஸ்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆவிக்குரிய நிலைமையில் கொஞ்சம் இரட்சிக்கப்பட்டவர்களும், கொஞ்சம் இரட்சிக்கப்படாதவர்களாக தங்களை எண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

- பொன்னம்மாள் சந்தியாசி

The Morning Star

Diocesan Office, Vaddukodai

28.04.1995

EDITORIAL

Pharaoh & Moses

The Hebrews were well settled in the land of the Nile-Egypt, where Pharaoh ruled. They were there for many centuries and never thought of a homeland of their own, yet they maintained their identity. Naturally any race would like to maintain its own identity, culture and religion. Unfortunately, the people who lived on the other side were akin to the Hebrews. This troubled Pharaoh.

The Hebrews were hard-working and were an asset to Pharaoh. They were law abiding and did all what their task masters ordered them to. So Pharaoh did not want to lose them. Yet in his heart, he had the fear, that one day they would join others, whom he thought were his enemies, and fight for their freedom. So he started to oppress the Hebrews.

The oppressors are always foolish in their ways, even though they think in their heart that they are wise. Instead of making life easier for his slaves, he made life harder for them. He set task masters over them to afflict them with heavy burdens (Cf Ex 1:10 f). Pharaoh thought that he could maintain peace by oppressing the feeble. This is where he failed. He did not realize that the oppressed would one day rise up against him.

The Hebrews cried unto the Lord and he raised up Moses as their leader. God called Moses, who was living as a fugitive in an alien land (or the land of his father-in-law) and said, "I have come down to deliver my people out of the hands of the Egyptians. So go to Pharaoh and tell him 'let my people go!'" So Moses went back to Pharaoh and pleaded for his people. Was it a dialogue for a political settlement? If so then Pharaoh missed his chances. When Thanthai Cheiva, wanted a political settlement, the Sinhalese government thought they can frighten the Tamils by unleashing violence against them. 1958 riots broke out and they thought they have scared away the Tamils. Then in 1977 and 1983 violence against the Tamils recurred.

Pharaoh thought he could silence the Hebrews. So he introduced hard labour and economic sanctions (Cf Ex 5:13 f). Then the people were dismayed and questioned the authority of Moses and refused to accept him as their representative. But the events that led made people realize that Moses was their sole leader and that his movement was their only representation whether they liked it or not.

Times changed and the Egyptians were at the receiving end. There were plagues. Moses tried to show his might. The Pharaoh's magicians tried to overrun them but failed miserably. Still Pharaoh's heart was hardened and wouldn't listen to them (Ex 7:13).

Moses then made overtures and Pharaoh responded. However, Pharaoh, was interested in giving them concessions only. After some time Pharaoh again hardened his heart and withdrew even the little he was willing to offer. There were talks but to no avail. Treaties were abrogated even before they were signed.

Pharaoh finally got fed up with the whole process and said 'away with you I do not want to see your face again!' As for

Annual Meeting of the
Council of the United
Theological College,
Bangalore

The Annual Meeting of the UTC Council was held on the 24th and 25th of March 1995. The Council Sessions were presided over by the Most Rev. Vasanth P. Dandin, President of the Council. A Seminar on Ministry formation was conducted before the Council Sessions. The Rt. Rev. Dr. George Ninan, Bishop of Nagpur and Mrs. Dorothy Ebanesan of the World Council of Churches spoke at the Seminar. Members present congratulated the new Principal on his achievement in the academic advancement, spiritual growth and financial upliftment of the College. The Council accepted the application of the Thiruvananthapuram Diocese to become a member of the UTC Council.

Evelyn Rutnam Institute

Rev. Kamar Manikam who visited Jaffna during the 3rd week of April gave a talk on "Social Action Oriented Theological Education". The Seminar which took place on the 17th, Monday afternoon was presided over by Mr. S. Sivalingarajah, the Director of the Evelyn Rutnam Institute for Inter-cultural Studies.

pharaoh, he had given concessions more than what they deserved. But what he failed to realize was that all what people want is the right to live as citizens in their own country. People do not want concessions, which will still keep them under bondage. People want to be freed from all oppressions, bondage and afflictions. People want peace with dignity.

Pharaoh failed to realize this and the inevitable - what the Pharaoh feared - happened. The Hebrews started to walk towards freedom. Pharaoh's army, not realizing what was to happen, pursued. Then a miracle took place; the Hebrews walked right through the Red Sea into freedom and a new nation was born.

Today we have a lesson to learn from this. God wants the oppressors to repent and accept the oppressed as people - the legitimate sons and daughters of this land. He wants the rulers to cease to be rulers and to give the rights of the people, not concessions. Instead, if the rulers depend on the might of their army and continue to oppress others, just because they speak a different language, God will be on the side of the oppressed.

It may be too late and the inevitable may happen - Birth of a new nation - When God acts no one can stop it!

Christianity in this world
Ruwanda
Catholic Church

White Fathers from the vicariate of Victoria Nyanza visited Ruwanda as early as 1889 but the first permanent missions were not established until 1900. In 1912 the vicariate of Kivu was erected including Ruwanda and Burundi (then Urundi), and 10 years later (1922) Ruwanda became a vicariate in its own right. The first Ruwanda priests were ordained in 1917. The Catholic Church grew rapidly during the 1930s and by the beginning of world war II had 300,000 members. In 1952 the first Ruwanda bishop was consecrated, with the archdiocese of Kabgayi formed in 1959.

The success of the Catholic Church's missionary endeavour is evident in the fact that today more than half the population claims to be Catholic. The church's strength is its rural parish structure composed of branch establishments (chapels, schools) which are divided into elementary groups of Christians (inama). Each group consists of approximately 30 families and elects its own chief (mukuru) who, together with the catechists, form a liaison between the families and the visiting priest.